

жив князь. Найдавніші города були у Полян — Київ, у Полочан — Полоцк, у Деревлян — Коростень, у Дулібів — Новгород.

II.

Коли пригадати собі, де ті всі племена містилися, все таки найдемо місце, де поселялося їх найбільше. Було се місце між зливом двох великих рік Дніпра і Десни. Здавна давна поселялося тих племен тут найбільше. Діялося се по тій причині, що над ріками легше проживати, бо й риби у них безліку, що хоч руками її згортай і о звірину тут легше. А далі в тодішніх часах рікою найкраща дорога для людей — сухих доріг було тоді ще не багато, тай небезпечно було переходити тамтуди через розбишацькі ватаги, які не належали до ніяких родів, або свої прогнали їх від себе за якісь проступки і вони волочилися по світу, нападали на подорожних, відбирали їх добро, а то й убивали. А їзда водою й легша була й безпечніша. Тому в отьому місці були найбільші оселі і то оселі людей найбагатших і тут гуртував ся весь торговельний рух.

Колись між зливом тих рік були незміримі простори і люди жили тут з далека від себе у своїх хуторах, аж пізнійше зайшли в ті сторони три брати Кий, Щек і Хорив і побудували тут місто, яке після імени найстаршого брата назвали Київом. Згодом поселялося тут щораз більше людей, наймали собі дружини вибирали князів, які мали провід над ними та займалися їх ділами.

Далеко на північ від Києва був подібний город Новгород. Панував там князь Рурик, який мав дуже сильну дружину і запанував над тим містом. Оповідають, що в тій дружині були два ватажки: Аскольд і Дир. Ось вони, невдоволені із свого краю, покинули Новгород. Разом з своїми дружинами бурлакували вони якийсь час по світі, шукали кращої долі, а прямували до Візантії, аби там затягнути ся до грецького війська. Пливучи Дніпром, добились вони до Києва. Не знали вони про те місто нічого, тож здивувалися немало, коли подибали його на своїй дорозі. Тут довідалися про його заснування — довідалися й про те, що Кияни мусять платити данину чужому